

Kiiltonappiset sedät

Kaksi lasta, niin herraisen kaunist, istuu lattialla leikkien. Huldin tukka vaalea kuin Vellamoisen ja Huugon on synkkä kuin yö. Veikko leikkasi siskolle peuran kuvia, joille sisko sitten silmät ja korvat piirustaa. He ovat hiljaa, hyvin hiljaa, sillä äiti mennessään niin määräsi. Isä nukkuu nukkua niin väsyneenä, hän on ollut puhumassa eilen illalla ja tullut kotiin vasta aamulla.

"Niin, Hulda, kun isä aikoi lähteä kotiin joukkokokouksesta, oli joku tahtonut ottaa hänet kiinni, mutta isä juoksi pois ja meni yhden sedän luo — ja sitten kun tuli aamu, hän tuli kotiin," selitti Huugo siskolleen.

"Ttkkö äiti?"
"Ei, hän varmaankin pitää siitä, että isä nukkuu ensin puoliyötä sen sedän luona ja vasta sitte tuli kotiin nukkumaan. Mutta ollaan nyt hiljaa kun äiti niin käski."

Pienet sormet leikkaavat näppärästi paperia ja tylsä kynä raappii siihen jotain. Jo syntyi koko laitetaan. Niille aivan kuin he lauma peuroja. Niitä jalkeille vosille sitten katoskin rakennetaan. Ja aika kuluu nopeaan.

Kuuluu kovaa jyskettä ovelta. Lapset vavahtavat... Mitä se on, kuika siellä? Mennään avaamaan. Ei mennä, ollaan hiljaa...

Mutta jyske ovelta vaan yltyy.

"Hei, ovi auki ja paikalla, te lurjukset!" kuuluu raaka ääni oven takaa. Ja Huugo päättää mennä, onhan hän mies. Mutta sitten hän muistaa että isä nukkuu ja entä jos ne räyhäjät ovatkin juuri isää hakemassa. Hän juoksee vuoteen luo, pieni sydän täynnä pelkoa.

"Isä, joku kopistaa ovelle, menenkö avaamaan?"

Isä hypähtää ylös. Hän näkyy heti ymmärtävän asian ja aikoo mennä ovelle. Mutta päättää kuitenkin jäädä paikoilleen ja paneutuu takaisin vuoteelle.

Kolkutus ovelta kiihtyy ja pieni sisko itkuun yltyy.

"Minne me menemme, ne ovat rosvoja varmaan."

Hugo hetken mietittyään hakee vuoteen peiton ja peittää sillä sohvalta makaavan isänsä. Sitten hän nostaa siskonsa sen päälle ja kiipee itse vierelle. Silloin juuri kuuluu kovaa ryskettä ovelta, ovi lennähtää auki ja kiiltonappisia miehiä saapuu sisälle, jotka tuimasti kyselevät missä on isä. Hulda se itkeä tussuttaa. Mutta Huugo reippona kysyy: "Mitäs olisi asiaa?"

"Suus kiinni, nulkka" sanoo eräs poliisi. He etsivät huoneessa ovia ja sokkeloita turhaan. Vaatekonttooriin he tutkivat tarkoin ja taas murahtaa yksi heistä häjyisti. Hulda on herjennyt itkemästä, vaan suuret kyynelhelmet vielä riippuvat tuuheissa silmäripsissä. Hän asettaa pienen sormensa huulten eteen ja sanoo varottavalla äänellä: "Tsh! Olokaa hiljaa että isä saa nukkua..."

Poliisit olivat noloja etsimään, niin noloja että neljän vuoden vanha lapsi oli pettää heidät. He olivat juuri aikeissa mennä harmistuneina pois löytämättä etsimäänsä, mutta heristivätkin korviansa ja alkoivat tiukata Huldalta, missä on isä?

Hulda katseli kauan veikkoansa ja poliiseja vuoroon ja viimein sanoi viattomasti paljastaen kekseliään veikkonsa aikeet:

"Ei sanota, Huugo, noille ilkeille kiiltonappisille sedille että

Lasten Osasto

isä nukkuu tässä sohvalta, eihän?

Nyt vasta poliisit huomasivat noloutensa ja raastoivat lapset alas ja komensivat isän seuraamaan heitä jonnekin.

Huugon sydän löi kovin, mutta hän piti häpeänä itkeä niiden edessä, jotka heille pahaa tahtoivat ja siksi hän sanoi vaan: "Hyvästi, isä, kun minä kasvan isoksi, niin minä pelastan sinut ja koston noille ilkeille ihmisille."

Iso todellakin Huugo jo silloin on, ainakin tarpeeksi iso asioita ymmärtääkseen kun isänsä vapautteen pääsee jos hän kestää kovan tuomionsa. Maan lakeja kiivistetään. Totuuden sana on kauhu kapitalistiselle yhteiskunnalle, sen julistajia tuomitaan kauaksi aikaa vankilaan tai lähetetään maanpakoon. Canadastakin nykyään uhataan ihmisiä lähettää Siperiaan. Niinkuin lapset ovat varmaankin kuulleet ennen Venäjällä tehdyn. Venäjän hallitus oli julmin, siitä puhui koko maailma.

Tiedättekö, lapset, seuraako mikään muu maa sen esimerkkejä? Klaudie Parkkonen.

ASTORIA, ORE.

Kirjotan muistelmia kesälomalta. Mnun tätini Portlandista oli kesälomalla täällä Astoriassa ja minä olin hänen kanssaan kolme päivää maalla. Kyllä siellä olisi ollut hauskaa olla enemmänkin aikaa, mutta kun Astoriassa näyteitiin "Barrikaadeilla" niin tulimme katsomaan sitä ja sitten minä lähdin tädin kanssa Portlandiin. Siellä oli hauskaa, mutta oli liian kuuma. Me pidimme minun siellä ollessani piknikkejä eräässä saarella nimeltä Swan Island. Siellä oli hyvä uimaranta. Minä uin eräänä sunnuntaina yhdeksän kertaa. Se on kyllä liian usein, mutta kukapa olisi malttanut olla pois viileästä vedestä. Eräänä sunnuntaina olin tädin ja joidenkin muiden kanssa automobiilimatalla. Ajoimme viisikymmentä mailia. Matkamme kulki Vista Housen ohi ja me näimme useita vesiputouksia, joista suurin oli Multnomah-putous, joka on 620 jalkaa korkea. Kävimme myöskin kalojensitostaitoksella. Siellä oli pieniä sekä suuria kaloja.

Tämä kesä on mennyt hyvin hauskaasti minulta. Toivon, että kaikilla toisillakin on ollut hauska kesä.

Meidän Ihanneliiton ompeluseura pitää myyjäiset kalastuksen loputtua eli ei aivan erikoisia myyjäisiä, vaan meidän ompelumat tavarat myydään osaston ompeluseuran myyjäisten yhteydessä.

Ihanneliitto pitää vielä kesälomaa. Minusta olisi Ihanneliitolaisten annettava jotakin ohjelmaa kesäjuhliissa. Eiköhän kokoonnuta jonakin iltana haalille keskustelemaan mitä voisimme tehdä.

Aune Jämsä.

+++++
 + NEW YORKIN SUOM. NAISTEN +
 + OSUUSKOTI +
 + JA PAIKANVÄLITYS-TOIMISTO +
 + 241 Lenox Ave. & 122 St. +
 + Telefooni: 813 Morning side +
 +++++

Laulu kukkamaasta

Kelta-ruusu, valkolilja,
 Sinivuokko ja orvokki,
 Lumikukka ja margariita.
 Nuori vihreä syressi —

"Sydän särjetty", "Iemmenkukka".

Sanajalka ja sapeli,
 Teitä hoidellessa hiipii
 Mieli hilpeä rintaani.

Joka aamu uusi kukka...
 Kukut mulle ain hymyilee!
 Kukut ikionnelasta
 Mulle satuja kuiskailee.

Satu tuo voi vielä kerran
 Todeks' kääntyä tiellämme.
 Siel' ei soimata saa kukaan,
 Jos me kukkia lemmimme —

Teitä hellien kun hoidan,
 Tyyntyy tuska rinnassain.
 Teidän tuoksusta niin usein
 Taiston voimia mä saan...

Uskon että sama luoja,
 Joka kukat synnyttää,
 Johtaa ihmiskuntaa kerran
 Kohti ikionnelaa.

Siks' en pelkää syksyn hallaa
 Enkä talvimyrskyjä.
 Kyllä ensi vuonna taasen
 Kukkamaani kukoistaa.

Viinirypäleeni köynnös
 Kasvaa hento ylöspäin.
 Samoin toivo paremmasta
 Sielussani sijan sai.

Viinimarjain mustan tertun
 Pian saanen omistaa.
 Uskoamme voitokkuuteen
 Mikään ei saa hälventää.

Mansikkani punaväri
 Lippuamme muistuttaa.
 Vahva kun on peltomulta
 Hedelmän se kasvattaa.

Täti K-ie P.

heidän luokseen heti ensi hundan kuultuaan. Heidän nälkänsä yhä kasvoi ja yhä enemmän he räähkyivät, vaan turhaan. Isä ja emo istuivat vain piilossaan ja katselevat poikasten touhua. Vihdoin naakka-emo lensi poikasten luokse, mutta ilman mitään tuomisia Poikaset räähkyivät vihaisesti ja hyökkäsivät emonsa luokse niin rajusti, että se oli pudota oksalta. Ne odottivat, että emo olisi heitä ruokkinut, mutta emo ei välittänyt heistä. Joka kerran kun poikaset lensivät sen luo, se pakeni. Vihdoin se alkoi poimia marjoja oksalta ja poikaset tulivat sen luokse suut suurena, mutta emopa nieli marjat omaan suuhunsa.

Poikaset olivat aivan tyhmistyneitä. Se oli ensi kerta kun emo söi itse silloin kun he olivat nälkäisiä. He katsoivat avuttomina emoansa kun se poimi marjoja oksilta suuhunsa ja vihdoin ne itsekkin alkoivat nokkia marjattertuja, saamatta ensin suuhunsa muuta kuin jonkun marjan. Mutta kauan heidän ei tarvinnut opetella kun he jo osasivat parhaat marjat suuhunsa siepata. Naakan poikaset olivat siis oppineet elämänsä suurimman läksyn. Pian he jo kykenivät lähtemään omavaraisesti elämänsä taipaleelle.

Tyhmyys on aina valheen henkivartija.
 George Brandes.

Miten naakka-emo opettaa poikasiaan

Olive Thorne Miller, joka on tutkinut lintujen elämää ja on kirjottanut lapsille kirjan linnuista, kertoo seuraavasti miten naakka (blue jay) opettaa poikaisensa lentämään ja ruokansa hakemaan:

Linnun poikasten täytyy oppia lajinsa elämäntapoihin kuuluvia tehtäviä aivan samoin kuin pikku tyttöjen ja poikien täytyy oppia, vaikka ietenkin eri tavalla.

Ensimmäinen lintulapsosen oppitunti on lentämisessä. Sillä on jo perinnäinen vaisto siitä miten lentäminen käy, mutta sen täytyy harjoitella pikku siipiään kunnes ne kasvavat ja voimistuvat kyllin voimakkaiksi kantamaan sitä pitkiä matkoja halki ilmojen. Monet linnut alkavat opettelemaan lentämistä jo paljon ennen kuin lähtevät pois emonsa pesästä. Olen usein nähnyt linnun poikasen lehyttävän pikku siipiään pesän reunalla yhdessä kohden, paikaltaan liikkumatta.

Kun linnun poikasten siivet ovat voimistuneet ja harjaantuneet niin, että he voivat jo tehdä pieniä matkoja pesän ympärillä, seuraa lintu-emo tai -isä niitä, etteivät ne joutuisi hukkaan tai saalistavan kissan suuhun.

Toinen läksy pikku linnuilla on ruuan hankkiminen. Niiden myöskin tulee oppia valitsemaan suojaosan oksan lepopaikakseen sekä oppia varjelemaan itseään joutumasta sitä pyydystelevien olentojen saaliiksi.

Kerran olin tilaisuudessa näkemään miten naakka-emo opetti kaksoispoikiaan. Poikaset olivat jo niin suuria, että ne kykenivät lentämään ja naakka-perhe oli jo muuttanut pois pesästään, joka oli käynyt heille liian ahtaaksi. Linnut oleskelivat nyt suuressa tuomenmarjapuussa ja sen lähetyvillä. Pikku naakat näyttivät olevan aina nälissään. Emo- ja isä-naakka kantoi niille yhtenäin ruokaa, milloin ne toivat niille toukan, milloin sirkan ja niiden lisäksi ne syöttivät niille tuomenmarjoja, mutta poikaset aina huusivat lisää ruokaa.

Eräänä päivänä kun emo ja isä olivat syöttäneet poikaisiansa hyvällä marja-aterialla, he yhtäkkiä poistuivat poikasten luota ja olivat poissa kauan aikaa. He eivät menneet tavallisille ruuanhaku-matkoilleen, vaan istuivat hyvin hiljaa piilossa puun oksalla, josta seurasivat poikastensa liikkeitä. Katselin tätä ihmetellen sillä en ollut heidän koskaan nähnyt olevan joutilaina siitä asti kuin heidän poikasensa tulivat.

Poikaset, jotka olivat jo melkein yhtä suuret kuin heidän vanhempansa, eivät edes yrittäneetkään hankkia itselleen ruokaa, vaikka aivan heidän päänsä päällä kasvoi kauniita tuomenmarjoja. Ne vain nokkivat varpaitaan ja levittelivät koreita sinisiä siipiään ja hyppelivät oksalta oksalle. Kauan eivät he kuitenkaan leikkineet näin, vaan alkoivat huudella, mutta emoa ei kuulunut heidän luoksensa. He huutelivat uudelleen ja uudelleen samalla tuloksella. Ajattelin, että tämä mahtoi olla heille välttämättä, sillä emo oli aina rientänyt